

РЕШЕНИЕ

№ 12646

гр. София, 17.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ДЕСИСЛАВА ИВ. Т.

при участието на секретаря ЛИЛЯНА ЛЮБ. АНДОНОВА
като разглежда докладваното от ДЕСИСЛАВА ИВ. Т. Гражданско дело № 20221110166178 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. от ГПК.

Предявен е иск с правно основание чл. 439, ал.1 от ГПК за признаване за установено по отношение на ответното „Е. М.“ ЕООД, че ищецът П. Т. А. не дължи принудително изпълнение на сумата 6400,12 лв. - главница, 1082,99 лв. - договорна лихва, 223,88 лв. - наказателна лихва, законна лихва от 14.06.2010 г. до изплащане на вземането, 157,14 лв. - държавна такса и 871,21 лв. - адвокатско възнаграждение, удостоверение в изпълнителен лист от 12.07.2010 г., издаден по ч.гр. дело №27270/2010 г. по описа на СРС, за събирането на които суми е образувано изп. дело №20228380405424 по описа на ЧСИ М.Б. с рег. №838 на КЧСИ; формулиран е евентуален петитум на иска за недължимост на сумите на основание чл. 124, ал. 1 от ГПК поради погасяването им по давност.

Ищецът твърди, че в полза на ОББ АД, чийто частен правоприменник е ответното дружество, е издаден изпълнителния лист, въз основа на който е образувано изп.дело. Счита, че поради бездействие на вискателя са налице предпоставките на чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК и изтекъл давностен срок, поради което правото на принудително изпълнение е погасено.

Ответникът оспорва иска. Твърди, че не са настъпили твърдените факти, водещи до погасяване правото на принудително изпълнение. Намира, че давността е прекъсната с предприети действия по изпълнение, вкл. в срока по чл. 433,ал.1, т.8 от ГПК, както и с признаване на вземането от ищеца-длъжник със споразумение от 06.01.2021 г. Претендира съдебни разноски.

Ищецът оспорва споразумението с довод, че паричното задължение не е индивидуализирано по основание и размер, и не е обективиран изричен отказ относно зачитане ефекта на погасителната давност.

Съдът, като обсъди въведените в процеса факти с оглед на събраните по делото доказателства и поддържани доводи, преценени при условията на чл. 235, ал. 2 ГПК, по свое убеждение намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Съгласно чл. 439, ал. 1-2 от ГПК, длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението, който може да се основава само на факти, настъпили след приключването на съдебното

дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Защитата на длъжника по този ред е аналогична на тази по чл. 255 от ГПК (отм.) и има за цел да бъде съдебно отречено изпълняемостта, признато с влязло в сила решение, по което е издаден изпълнителният лист, защото е престанало да съществува или изпълняемостта му не е настъпила.

Видно от заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК по ч.гр. дело №27270/2010 г. по описа на СРС, длъжникът П. Т. А. е разпоредено да заплати на „О.б.б.“ АД сумата 6400,12 лева - главница, 1082,99 лева - договорна лихва за периода 02.03.2009-13.06.2010 г., 223,88 лева - наказателна лихва за периода 02.03.2009-13.06.2010 г., законна лихва от 14.06.2010 г. до окончателното изплащане, и съдебни разноски 157,14 лева - държавна такса, и 871,21 лева - адвокатско възнаграждение, като вземането произтича от извлечение от счетоводните книги на банката по договор за кредит от 09.02.2007 г.; а въз основа на нея е издаден изпълнителен лист от 12.07.2010 г.

От изп. дело №189/2010 г. по описа на ЧСИ с рег. №*** на КЧСИ се установява, че ОББ АД е подало на 12.08.2010 г. молба, по която е образувано срещу ищеца изпълнителното производство, с предмет принудително изпълнение на сумите по изпълнителния лист. В молбата вискателят е посочил конкретен изпълнителен способ за принудително изпълнение. Покана за доброволно изпълнение за сумите по изпълнителния лист, ведно със заповедта за изпълнение, е връчена на длъжника на 18.08.2010 г. Следва да се отбележи, че заповедта за изпълнение веднъж се връчва на длъжника и правните последици от това настъпват независимо колко изпълнителни дела се образуват по изпълнителния лист; или не се променя датата на узнаване от длъжника и не се възобновява преклузивния срок за оспорване на заповедта за изпълнение – по арг. от чл. 428, ал.1 от ГПК. Не се твърди и не се доказва длъжникът да е упражнил правото на възражение по чл. 414 от ГПК в двуседмичен срок, поради което съдът приема, че заповедта за изпълнение е влязла в законна сила на 02.09.2010 г.

Влизането в законна сила на заповед за изпълнение има ефект, сходен със силата на пресъдено нещо на съдебно решение, защото прегражда възможността да се оспорва съществуването на материално право, удостоверено в изпълнителното основание, по арг. от чл. 424 от ГПК. Съгласно чл. 117, ал. 2 от ЗЗД, след установяване на вземането със съдебно решение започва да тече нова давност и срокът ѝ е пет години. Заповедното производство е приета от законодателя съдебна процедура в значително по-късен момент от ЗЗД и при други социални и икономически условия. Поради това употребения в нормата на чл. 117 от ЗЗД израз „съдебно решение“ следва да се тълкува съобразно целта на производството по чл. 410 и сл. от ГПК -бързо и ефективно събиране на парични вземания, за което при условията на съкратен исков процес заинтересованият се сдобива със съдебен акт, подлежащ на принудително изпълнение. Съдът приема, че заповедта за изпълнение отговаря на съществените характеристики на съдебен акт, който се ползва със сила на пресъдено нещо. Предмет на изпълнителна сила е само съдебно потвърденото притезание, респ. изпълнителната сила на съдебния акт е обусловена от силата на пресъдено нещо като негова правна последица. Ето защо давностния срок по чл. 117, ал. 2 от ЗЗД е приложим за парични вземания, установени с влязла в сила заповед за изпълнение. В този смисъл са Решение № 37 /24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о. на ВКС; Решение №3/04.02.2022 г. по гр.д. №1722/2021 г., IV г. о. на ВКС, Решение № 118/07.07.2022 г. по гр. д.№4063/2021 г., III г. о. на ВКС; решение по в. гр. д. № 15301/2018 г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 40/2019 г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 12167/2018г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 1272/2018 г. по описа на СГС, определение по ч. т. д. № 1366/2015 г., II т. о. на ВКС, определение по ч.гр.д. № 1528/2018 г., IV г. о. на ВКС и др.

Съгласно чл. 450, ал.3 от ГПК, запорът върху движима вещ или парично вземане на длъжника се счита наложен от деня, в който е получено съобщението за него от третото задължено лице. В тази връзка се установява, че на 16.08.2010 г. и на 18.08.2010 г. е връчено запорно съобщение на трето задължено лице за наложен запор парични вземания на

длъжника при банка (вж. л.10 и сл. от изп. д. №189/2010). От запорно съобщение, ведно с разписка, връчена на 22.12.2010 г. на третото задължено лице ПП-София, се установява, че е наложен запор върху движима вещ на длъжника- МПС (вж. л.46-47 от изп.д.№189/2010). На 10.07.2011 г. е наложен запор върху трудово възнаграждение (л. 57 от изп. д. №189/2010).

По изп. дело №189/2010 г. на 14.01.2014 г. е постъпила молба по чл. 429 от ГПК от отв. „Е. М.“ ЕООД, с която заявява конституиране като взыскател, на основание частно правоприемство – договор за цесия от 06.12.2013 г. Не е поискано извършване на конкретен изпълнителен способ.

Съгласно чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК, изпълнителното производство се счита прекратено, ако взыскателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, с изключение на делата за издръжка. Без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това.

Изложеното дава основание на съда да приеме, че след изп. действие от 10.07.2011 г. не са поискани и не са предприети действия по изпълнението повече от 2 г., поради което на 10.07.2013 г. е настъпила перемция и на осн. чл. 433, ал.1, т. 8 от ГПК изп. дело №189/2010 г. се счита прекратено *ex lege*.

Съгласно т. 10 от Тълкувателно решение №2/26.06.2015г. по т.д. № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК, когато взыскателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК (чл. 330, ал. 1, б. „д” ГПК отм.), нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. Обявява се за изгубило сила Постановление №3/1980г. на Пленума на Върховния съд. Разясненията по приложението на закона са приложими след 26.06.2015 г. До този момент е релевантно даденото първоначално тълкуване на закона с ППВС №3/18.11.1980г., съгласно което образуването на изпълнително производство прекъсва давността, а докато трае то –давност не тече (вж. ТР №3/28.03.2023 г. по т.д. №3/2020 г., ВКС). Ето защо погасителната давност започва да тече от датата на прекратяване на изп. дело №189/2010 г., тъй като до този момент е спряна (вж. Решение №252/17.02.2020г. по гр.д. № 1609/2019г. по описа на ВКС, III г.о.); или от 10.07.2013 г., като срокът не е прекъснат с молбата от 14.01.2014 г., тъй като с нея не е поискано извършване на конкретен изпълнителен способ. Давностният срок изтича на 10.07.2018 г., на осн. чл. 117, ал. 2 от ЗЗД.

От изп. дело №189/2010 г., ЧСИ с рег. №*** на КЧСИ, се установява, че на 08.09.2015 г. е постъпила молба на взыскателя, с която заявява връщане на изпълнителния лист (л. 83); на 23.10.2015 г. съдебен изпълнител прекратява с нарочно постановление делото и връща изпълнителния лист.

Ответникът представя споразумение за разсрочване на парично задължение от 06.01.2021 г., двустранно подписано от страните по спора, от чието предметно съдържание се установява, че П. Т. А., в качеството на длъжник по договора за кредит от 09.02.2007 г., сключен с „О.б.б.“ АД, се уговаря, съгласно чл. 2 от споразумението, че има задължение към кредитора „Е. М.“ ЕООД, съгласно договор за цесия от 06.12.2013 г., което към датата на подписването не е погасено и към 16.12.2020 г. възлиза на стойност 16354,54 лева. Според чл. 4, ал. 1, длъжникът признава задължението по основание и размер и се задължава да го погаси на месечни погасителни вноски, съгласно изготвен погасителен план-приложение №1, подписан от длъжника, а съгласно чл. 4, ал. 4 с подписване на споразумението длъжникът на основание чл. 113 от ЗЗД упражнява правото си на отказ от последиците на чл. 110 и чл. 113 ЗЗД настъпили до датата на подписване на споразумението.

От разписка към уведомление за прехвърляне на вземания по договор за кредит от 09.02.2007 г., се установява, че на 06.01.2021 г. ищецът е уведомен за договора за цесия, сключен между ОББ АД и ответното дружество (вж. л.5-6 от изп.д. №5425/22 г., ЧСИ с рег. №838 на КЧСИ).

От изп. дело №5425/2022 г. по описа на ЧСИ с рег. №838 на КЧСИ се изяснява, че е образувано по молба от 21.09.2022 г. на „Е. М.“ ЕООД срещу П. Т. А., за което представен изпълнителния лист от 12.07.2010 г., С молбата е поискано редовно налагане на заповест върху банкови сметки на длъжника, което е сторено на 07.10.2022 г. (л.32 от изп.д. №5425/22).

Към 21.09.2022 г., когато е образувано новото изп. дело давностният срок за сумите по изп. лист е изтекъл, като този срок е изтекъл и към дата на подписване на споразумението – 06.01.2021 г.

Признание на вземането от длъжника по смисъла на чл. 116, б. а от ЗЗД е релевантно и поражда изгодните за кредитора правни последици – прекъсване на давностния срок, ако то е направено в рамките на този давностен срок. Съдът счита, че обективизираната воля на длъжника в чл. 4 от споразумението от 06.01.2021 г. не поражда изгодни за ответника правни последици, тъй като изявлението за признание на задължението е направено след като е изтекъл давностният срок за паричното вземане. Трябва да се разграничи признанието на вземането на длъжника от неговия отказ от изтекла давност, който поражда правни последици, ако е изтекъл давностния срок. По арг. от чл. 113 от ЗЗД, валиден отказ от субективното право на погасителна давност длъжникът може да се направи само след изтичането ѝ. Няма форма за действителност на едностранното волеизявление за отказ от субективното право на погасителна давност. Отказът може да бъде изричен и мълчалив, но от съдържанието му трябва да може по несъмнен начин да се направи извод, че длъжникът не желае да се ползва от последиците на погасителната давност било относно цялото парично задължение, било само за част от него. Фактическият състав на отказа от изтекла погасителна давност изисква настъпването на факта време – изтекъл давностен срок; изявление/конклюдентни действия на длъжника, че се отказва от изтеклата в негова полза давност; паричното задължение да е индивидуализирано по основание и размер. Следва да се отчете, че „(п)аричното задължение може да бъде определено по най-различни начини, но не може да бъде индивидуализирано без посочване на размера му като стойност. По тези причини не може да има валиден отказ от погасителна давност при неиндивидуализирани по размер чрез тяхната стойност парични задължения. Това е така, защото без такава определеност не може да има валидно изразена воля за самото съдържание на задължението, за което е изтекла погасителната давност.“ – така Решение № 1976 от 05.10.2018 г. по т. д. № 2884/2016 г. на СГС; вж. и Решение № 186 от 19.06.2013 г. по гр. д. № 927/2012 г. на ВКС, IVг.о.

Съобразно правилото на чл. 20 от ЗЗД, при тълкуването на договорите трябва да се търси действителната обща воля на страните. Отделните уговорки трябва да се тълкуват, във връзка едни с други и всяка една да се схваща в смисъла, който произтича от целия договор, с оглед целта на договора, обичаите в практиката и добросъвестността. На тълкуване подлежат неясните, непълни и неточни уговорки в договора, които поради недостатъците си пораждат съмнение относно действителното съдържание на постигнатото при сключване на договора общо съгласие. Целта е да се изясни действителната, а не предполагаемата воля на договарящите и да не се подменя формираната и обективирана в договора. Съдът, като взе предвид, че в процесното споразумение дългът на длъжника-ищец е индивидуализиран с правопораждащия го факт –договора за кредит, и неговата стойност – чл.2; длъжникът е уведомен, че вземанията по договора за кредит са прехвърлени на ответника, ведно с всички обезпечения и привилегии; изразил е воля в чл. 4, ал. 4, че упражнява правото на отказ от последиците на погасителната давност по чл. 110 и чл. 111 от ЗЗД, но не само, изразил е воля да прави периодично вноски за изпълнение на целия дълг – чл. 4, ал. 1(вж. в този смисъл Решение № 1805 от 11.09.2014 г. по гр. д. № 1050/2014 г. на АС-София, Решение № 2204 от 10.10.1959 г. по гр. д. № 6718/1959 г., II гр. о. на ВС), приема, че в случая отказът от изтеклата давност е изричен и не е недействителен, като направен след като давността за вземането по процесния изпълнителен лист е изтекла. Ето защо макар давността да изтекла, то със споразумението от 06.01.2021 г. ищецът е направил валиден отказ от нея и вземането се явява дължимо, включително към датата на предявяване на иска не е изтекъл нов петгодишен давностен срок, доколкото е прекъснат с предприемане на принудително изпълнение по изп. дело №5425/2022 г., ЧСИ с рег. 838 на КЧСИ. Предвид това предявените

искове са неоснователни и като такива подлежат на отхвърляне. На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК ответникът има право на съдебни разноски, но претенцията, обективизирана в отговор на искова молба, е недоказана. Не представя договор за правна помощ за платено възнаграждение на адвоката, подал отговор на искова молба, вкл. при условията на чл. 80-81 от ГПК, и разноски не се присъждат на правоимащата страна.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от П. Т. А., с ЕГН:*****, с адрес: *****, срещу „Е. М.“ ЕООД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, иск с правно основание чл. 439, ал. 1 от ГПК, за признаване за установено по отношение на „Е. М.“ ЕООД, че П. Т. А. не дължи принудително изпълнение на сумата 6400,12 лева - главница, 1082,99 лева - договорна лихва за периода 02.03.2009-13.06.2010 г., 223,88 лева - наказателна лихва за периода 02.03.2009-13.06.2010 г., законна лихва от 14.06.2010 г. до окончателното изплащане, и съдебни разноски 157,14 лева - държавна такса, и 871,21 лева - адвокатско възнаграждение, по изпълнителен лист от 12.07.2010 г., издаден по ч.гр. дело №27270/2010 г. по описа на СРС, за събирането на които суми е образувано изпълнително дело №20228380405424 по описа на ЧСИ М.Б. с рег. №838 на КЧСИ; както и предявения под евентуалност установителен иск по чл. 124, ал. 1 от ГПК за признаване за установено по отношение на „Е. М.“ ЕООД, че П. Т. А. не дължи сумата 6400,12 лева - главница, 1082,99 лева - договорна лихва за периода 02.03.2009-13.06.2010 г., 223,88 лева - наказателна лихва за периода 02.03.2009-13.06.2010 г., законна лихва от 14.06.2010 г. до окончателното изплащане, и съдебни разноски 157,14 лева - държавна такса, и 871,21 лева - адвокатско възнаграждение, по изпълнителен лист от 12.07.2010 г., издаден по ч.гр. дело №27270/2010 г. по описа на СРС, поради погасяването им по давност.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____